

Áhítat – 2021. 01. 18.

Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve, félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét. (Filippi 1:12-14)

Pál apostol ezekkel a sorokkal a filippibeli gyülekezet tagjainak az aggodalmára válaszol: mi lesz az evangélium ügyével, miután Pált börtönbe zárták? Mi lehet most Pállal a börtönben? Az apostol a válaszában nem magáról, nem a helyzetéről ír, hanem az evangélium terjedésének a természetéről. Arról, hogy az evangélium, amit ő szolgál, fontosabb, mint ő maga. Mintha ezt mondaná: „*Azt kérdezitek, hogy vagyok? Az evangélium ügye jól áll, tehát én is jól vagyok.*” Még itt a börtönben is. A gyülekezet úgy látja, hogy Pál fogsága akadályozza az evangélium terjedését. Pál pedig arra akarja tanítani a gyülekezetet, hogy Isten ügyének az érvényesülése egyáltalán nincs a körülmények alakulásához kötve. Isten ugyanis megteheti, hogy éppen az akadályok által viszi előbbre szándékai magvalósulását. Lám, az apostol körül a börtönben gyülekezet szerveződött. Isten megteszi a lehetetlent: Pál szenvedése által győzedelmeskedik az evangélium.

Azt gondolhatnánk, hogy mostani, korlátozásokkal teli rendkívüli helyzetünkben csakis kárt szenvedhet az evangélium ügye. Mi mást eredményezhetnek a bezárt templomajtók, és a korlátozott személyes találkozások? Az egyháztörténelem tele van olyan helyzetekkel, amikor a megnehezült körülményekben, egyenesen az üldöztetésekben ébredt fel a szomjúság Isten igéje iránt. A megpróbáltatások vezettek Isten népének belső megtisztulásához. Az sem ismeretlen, hogy éppen a szabadság kiszélesedése, az egyház hatalmi pozícióinak a megerősödése hozott hitbéli elsekélyesedést, jóllehet, tömegeket vonzott. Nem, mintha ez így törvényszerű automatizmus volna, de egy bizonyos: az evangélium soha nem volt és nem lesz kiszolgáltatva a körülményeknek és a történelem alakulásának. Ezt a titkot ismerte fel Pál apostol, éppen a börtönben, ahonnan Timóteusnak ezt írja: „*Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, amelyért bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Az Isten igéje viszont nincs bilincsbe verve.*” (2Timóteus 2:8-9)

Pál élete és szolgálata Jézus életére és szolgálatára mutat. Jézus Krisztus halálában a legnagyobb vereség, a kereszthalál aratta a legnagyobb győzelmet. Ez azt tanítja nekünk, hogy a Krisztus ügyéért odaadott élet az áldott és győzelmes élet. Gondoljuk át újra Jézus tanítását, amelyet életével, halálával és feltámadásával igazolt: „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztségét, és kövesen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét értem és az evangéliumért, megmenti azt.*” (Márk 8:34-35) Jézus útja a kereszthalálon át a dicsőségbe visz. *A tanítvány pedig nem nagyobb az ő Mesterénél.*

Imádkozzunk énekünk szavaival:

*Uram, a te igéd nekem a sötétben szövétnekem;
Mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek,
Azért, amit nem látok szemmel, béveszem szavadra hitemmel.*

*Bízom hozzád erős hittel, hogy te mindent megcselekszel,
Amit igédben ígérsz: hogy kegyelmesen hozzám térsz,
És megbocsátván bűneimet, megadod örök életemet.*

*E nagy jót neked köszönöm, mely nekem arra ösztönöm,
Hogy a Jézust, kiért velem közöltetik a kegyelem,
Tartsam lelkem megtartójának, szeressem, engedvén szavának.*

*Igazgass, Uram, engemet, hogy megőrizzem hitemet;
Ha von magához e világ, én, mint Krisztusba oltott ág,
Tőle vegyem tápláltatásom, míg az élők közt lesz lakásom.*